

[Hilmar Baunsgaard.]

rænde forsvarsforlig at gøre. Det kunne have været nået i tiden fra 1977 til 1980, det ved alle. Det kan kun være et forsøg på at skabe det indtryk, at de, der går imod, gør det ud fra en almen defeatistisk holdning.

Udenrigsministeren sagde: vi fortsætter jo afspændingsbestræbelserne. Ja vel, men han sagde samtidig, at man agter ikke at give disse afspændingsbestræbelser nogen chance. Udenrigsministeren sagde, at de forhandlinger, der føres, kan ikke føre til nogen ændring i vores sikkerhedspolitik. Nej, det er muligt, og udenrigsministeren ved, som jeg ved det, og alle ved det, at den sikreste metode for, at det ikke skal føre til resultat, er på forhånd at sige, at det kan det ikke.

Det radikale venstre sagde, da vi indgik i forsvarsforliget, at vi ønskede i denne periode at følge de internationale forhandlinger for at se, om der indtraf sådan en udvikling i de internationale sikkerhedsdrøftelser, at det var rimeligt mere principielt og generelt at tage dansk sikkerhedspolitik op til vurdering, når det nuværende forsvarsforlig var udløbet. Det tog de øvrige partier til efterretning, men det betyder åbenbart ikke, at man har taget det til efterretning på den måde, at man respekterer, at det radikale venstre stadig har den opfattelse. Ja men det har vi. Det mindste, man kunne gøre, var i hvert fald at respektere, at en partner i et forlig vedstår den opfattelse, han gav som begrundelse for at gå med i forliget. Vi har stadig den opfattelse, at det ville være klogt at have anlagt, som mit partis ordfører gentagne gange har sagt det, en bredere sikkerhedspolitisk drøftelse.

Må jeg så sige til hr. Ninn-Hansen igen og andre, som var inde på, at også i den regering, hvoraf jeg var medlem, foretog man det, man kalder option, dvs. traf beslutning om et fortløbende køb. Ja men hr. Ninn-Hansen burde have gjort opmærksom på, at det foregik på den måde, at vi åbent gik til forsvarsudvalget, og at det ikke som nu var forhandlinger om et indkøb, der skulle finde sted om 10 år, men om et samlet indkøb, der skulle være afsluttet inden for 3. Jeg tror, at den form for argumentation fører til, at vi desværre får meget, meget, meget svært ved at få den almindelige respekt for

andres argumenter, som er en forudsætning for, at man også i fremtiden på seriøs måde kan drøfte forsvarsforlig.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Det er kun, fordi hr. Hilmar Baunsgaard, som alle, der hørte debatten i formiddags, vil vide, citerede mig forkert, og det synes jeg bør rettes, inden det løber videre.

Hr. Hilmar Baunsgaard sagde, at vi åbenbart ikke agtede at tage afspændingspolitikken alvorligt, og begrundede det med, at jeg havde sagt, at forhandlingerne om afspændingen ikke kan føre til ændringer i vor sikkerhedspolitik. Det har jeg begribeligvis ikke sagt, for det er et af formålene med dem. Som det vil fremgå af fortrykket, når hr. Hilmar Baunsgaard får det, sagde jeg, idet jeg citerede, hvad jeg havde sagt i 1972, at der ikke blev tale om nogen ny sikkerhedsordning i forbindelse med de drøftelser, der nu startes, og føjede til: det har vist sig at slå til. Altså drøftelserne fra 1972 og indtil nu. Og jeg sagde, at der derfor ikke var grundlag for i denne sammenhæng at ændre Danmarks sikkerhedspolitik. Det var altså præcist sagt i forbindelse med de forhandlinger, der nu foregår, at det i det lange løb er målet for afspændingen. Det er da klart, jeg har aldrig givet udtryk for andet. Jeg synes kun, det var bedst, at diskussionen blev ført på grundlag af, hvad der faktisk var sagt.

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg kan desværre ikke anerkende, at det ændrer noget ved det, jeg sagde, idet jeg må fastholde, at når man på forhånd giver udtryk for, at afspændingsbestræbelser ikke i denne omgang fører til resultat, så har man ydet et alvorligt bidrag til, at de ikke gør det.

Men må jeg ikke sige til udenrigsministeren, at det, der kom til at foreligge, var en meget stærk fornemmelse af, at man ville skabe det indtryk hos dem, der lyttede til denne debat, at det, man skulle tage stilling til, var enten at sige ja til flykøb nu eller ja til en ændret sikkerhedspolitik, og det er det, jeg må påpege. Det er simpelt hen ikke en rimelig måde at argumentere på, at der skulle være sammenhæng mellem, om man siger ja eller nej til vores sikkerhedspolitik